

THE FIRST PASSPORT

வாசற்படி 4

முதல் கடவுச்சீட்டு

பல ஆண்டுகள், நான் ஒரு பணிவாழ்க்கையைக் கட்டிக்கொண்டிருப்பதாக நம்பினேன்.

அது நியாயமான ஒரு நம்பிக்கை.

ஒவ்வொரு காலையும் வேலைக்காக எழுந்தேன்.

ஒவ்வொரு வாரத்துக்கும் இலக்குகள் இருந்தன.

ஒவ்வொரு மாதத்துக்கும் முடிவுகள் இருந்தன.

ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும் ஓர் இருப்புநிலைக் குறிப்பு இருந்தது.

கதையின் மையம் வேலைதான் என்ற எண்ணத்தை எல்லாமே உறுதிப்படுத்துவதுபோல் தோன்றியது.

பிறகு காலம் வந்தது.

காலம், எப்போதும் போல, எல்லாவற்றையும் அதனதன் இடத்தில் வைக்கும் பொறுப்பைத் தானே ஏற்றுக்கொண்டது.

இன்று, திரும்பிப் பார்க்கும்போது, மனிதர்களை நினைவில் வைத்திருக்கும் அளவுக்கு எண்களை நினைவில் வைத்திருக்கவில்லை.

உரையாடல்களை நினைவில் வைத்திருக்கும் அளவுக்குப் புள்ளிவிவரங்களை நினைவில் வைத்திருக்கவில்லை.

முடிவுகளை நினைவில் வைத்திருக்கும் அளவுக்கு நடைமுறைகளை நினைவில்

வைத்திருக்கவில்லை.

அது வியப்பூட்டும் ஒரு கண்டுபிடிப்பு.

மதிப்பு அமைப்புகளில் இருக்கிறது என்று நம்பியே
ஒரு வாழ்நாளாகக் கழிக்கிறோம்.

பிறகு, அந்த அமைப்புகளைக் கடந்து சென்ற
மனிதர்களுக்குள்தான் மதிப்பு மறைந்திருந்தது
என்று கண்டுகொள்கிறோம்.

துல்லியமான விதிகள் கொண்ட ஓர்
உலகத்துக்குள் நுழைந்தேன்.

தெளிவான இலக்குகள்.

உயர்ந்த தரநிலைகள்.

அது ஒழுக்கத்தைக் கோரியது.

அது பொறுப்பைக் கேட்டது.

குறுக்கு வழிகளுக்கு அது அதிக இடம் தரவில்லை.

அது கடுமையான கோரிக்கைகள் கொண்ட ஒரு
சூழல்.

அது ஒரு நல்வாய்ப்பு.

ஏனெனில் ஒழுக்கம் என்பது மரியாதையின் ஒரு
வடிவம்.

முதலில் தன்னைத் தானே மதிப்பது.

திறமையை இடைவிடாமல் கொண்டாடும் ஒரு
காலத்தில் வாழ்கிறோம்.

நான் வேறொன்றை மதிக்கக் கற்றுக்கொண்டேன்.
விடாமுயற்சி.

திறமை ஒரு கதவைத் திறக்கலாம்.

விடாமுயற்சியே நடைக்கூடத்தைக் கடக்க
உதவுகிறது.

ஒளிமிக்க பலர் மறைந்துவிடுகிறார்கள்.

சாதாரணமான பலரோ அசாதாரணமான
படைப்புகளைக் கட்டுகிறார்கள்.

வேறுபாடு அறிவுத்திறனில் இருப்பது அரிது.

பெரும்பாலும் அது தொடர்ச்சியில் இருக்கிறது.

நாளுக்கு நாள்.

முடிவுக்கு முடிவு.

பொறுப்புக்குப் பொறுப்பு.

அடிப்படையான ஒன்றை நான் புரிந்துகொள்ளத்
தொடங்கியது அங்கேதான்.

ஓர் அமைப்பு உண்மையில் கட்டடங்களால் ஆனது
அல்ல.

அது இலச்சினைகளால் ஆனது அல்ல.

அது முழக்கங்களால் ஆனது அல்ல.

காலப்போக்கில் திரும்பத் திரும்ப நிகழும்
நடத்தைகளால் ஆனது அது.

ஒவ்வொரு நிறுவனத்துக்கும் கண்ணுக்குத்
தெரியும் ஒரு பண்பாடும் தெரியாத ஒரு
பண்பாடும் உண்டு.

முதலாவது விளம்பரச் சிற்றேடுகளில்
தோன்றுகிறது.

இரண்டாவது யாரும் பார்க்காதபோது
வெளிப்படுகிறது.

ஒரு பிரச்சினை வரும்போது.

ஒரு வாடிக்கையாளர் திருப்தியடையாதபோது.

ஒரு முடிவு கிடைக்காதபோது.

ஒரு நெருக்கடி கதவைத் தட்டும்போது.

உண்மையில் எது முக்கியம் என்று
கண்டுகொள்வது அந்தக் கணத்தில்தான்.

பல ஆண்டுகள் அழுத்தத்தின் கீழ் இருந்த
ஆண்களையும் பெண்களையும் கவனித்தேன்.

சிலர் முழுமையாக மாறிப்போனார்கள்.

மற்றவர்கள் தங்களிடமிருந்த மிகச் சிறந்ததை
வெளிப்படுத்தினார்கள்.

நான் கற்றுக்கொண்டது அந்தக் கணங்களில்தான்.

வெற்றிகளிலிருந்து அல்ல.

எதிர்வினைகளிலிருந்து.

ஏனெனில் ஒருவருடைய உண்மையான
அடையாளம் எளிதான நாட்களில் வெளிப்படுவது
அரிது.

ஏதோ ஒன்று உடையும்போது அது
வெளிப்படுகிறது.

திட்டம் தோல்வியடையும்போது.

பாதுகாப்பு மறையும்போது.

பண்பு மட்டுமே எஞ்சும்போது.

என் வாழ்க்கையின் மிக முக்கியமான
பாடங்களில் பல ஒரு வகுப்பறையிலிருந்து
வரவில்லை.

அவை ஒரு புத்தகத்திலிருந்து வரவில்லை.

அவை அன்றாடச் சந்திப்புகளிலிருந்து வந்தன.

சக ஊழியர்களிடமிருந்து.

வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து.

தாங்கள் எதையாவது கற்றுத்தருகிறோம் என்று
ஒருவேளை ஒருபோதும் கற்பனை செய்திராத
மனிதர்களிடமிருந்து.

வாழ்க்கை பெரும்பாலும் இப்படித்தான்
இயங்குகிறது.

மிக முக்கியமான ஆசிரியர்கள் தங்களை
ஆசிரியர்களாக
அறிமுகப்படுத்திக்கொள்வதில்லை.

அவர்கள் நம் கண் முன்னே வாழ்கிறார்கள்,
அவ்வளவுதான்.

அவர்களிடமிருந்து ஏதோ ஒன்று எஞ்சுகிறது.

ஆண்டுகள் செல்லச் செல்ல நான் பயணம்
செய்யத் தொடங்கினேன்.

வெவ்வேறு நாடுகள்.

வெவ்வேறு பண்பாடுகள்.

வெவ்வேறு மொழிகள்.

தொடக்கத்தில் வேறுபாடுகளைத் தேடினேன்.

அது இயல்பானது.

ஒவ்வொரு நாட்டுக்கும் தனக்கே உரிய ஓர்
ஆளுமை இருப்பதாகத் தோன்றியது.

ஒரு லயம்.

ஒரு தர்க்கம்.

ஓர் உணர்திறன்.

பிறகு ஏதோ ஒன்று நிகழ்ந்தது.

நான் ஒற்றுமைகளைக் கவனிக்கத்
தொடங்கினேன்.

தன் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிக்
கவலைப்படும் ஒரு தந்தை.

தன்னைத் தியாகம் செய்யத் தயாராக இருக்கும்
ஒரு தாய்.

தன் தகுதியை நிரூபிக்கத் துடிக்கும் ஓர்
இளைஞன்.

மரியாதை கேட்கும் ஒரு தொழிலாளி.

தன் சொல் கேட்கப்பட வேண்டும் என்று விரும்பும்
ஒரு முதியவர்.

ஆயத்தொலைவுகள் மாறின.

மனிதன் வியக்கத்தக்க அளவில் ஒன்றுபோலவே
இருந்தான்.

நிறுவனம் என்பது வேலை செய்யும் ஓர்
இடத்தைவிட மிகப் பெரியது என்று நான்
புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கியது அப்போதுதான்.

அது ஒரு ஜன்னல்.

அது உலகத்தைக் கவனிக்க என்னை
அனுமதித்துக்கொண்டிருந்தது.

இல்லையென்றால் ஒருபோதும் அறிந்திருக்க
மாட்டாத நிஜங்களுக்குள் நுழைய.

மனிதர்கள் நம்புவதைவிட நிலவியல் அவர்களை
மிகக் குறைவாகவே பிரிக்கிறது என்று
புரிந்துகொள்ள.

ஒவ்வொரு பயணமும் ஏதோ ஒன்றைச் சேர்த்தது.
ஒவ்வொரு சந்திப்பும் மனத்தின் ஓர் எல்லையை
நகர்த்தியது.

ஒவ்வோர் அனுபவமும் ஒரு முன்முடிவைத்
தகர்த்தது.

நானே அறியாமல், வேலையைவிடப் பெரிய ஒரு
பாடத்தைக் கற்றுக்கொண்டிருந்தேன்.

எல்லா அமைப்புகளுக்கும் முன்னால் வருவது
மனிதனே.

எப்போதும்.

உத்திகள் மாறுகின்றன.

சந்தைகள் மாறுகின்றன.

தொழில்நுட்பங்கள் மாறுகின்றன.

தலைமுறைகள் மாறுகின்றன.

ஆனால் நம்பிக்கை நிலைத்திருக்கிறது.

மரியாதை நிலைத்திருக்கிறது.

கொடுத்த வாக்கு நிலைத்திருக்கிறது.

இவை ஒருபோதும் மதிப்பிழக்காத நாணயங்கள்.

என் வாழ்க்கையின் அந்தக் காலகட்டத்தை
நினைத்துப் பார்க்கும்போது, அதை ஒரு
தொழில்முறைப் பாதையாக மட்டும்
கருதுவதில்லை.

அதை ஒரு மனிதப் பயிற்சிக்காலமாகக்
கருதுகிறேன்.

ஓர் ஆய்வுக்கூடம்.

ஒவ்வொரு நாளும் உலகத்தைப்
புரிந்துகொள்வதில் ஒரு நுணுக்கத்தைச் சேர்த்த,
முறைசாரா ஒரு பள்ளி.

அதனால்தான் இன்று யாராவது ஒரு
பணிவாழ்க்கையைப் பதவிகளின் வரிசையாகச்
சுருக்கும்போது நான் புன்னகைக்கிறேன்.

பதவிகள் தற்காலிகமானவை.

பாடங்கள் நிலைத்திருக்கின்றன.

மனிதர்கள் நிலைத்திருக்கிறார்கள்.

மாற்றங்கள் நிலைத்திருக்கின்றன.

இறுதியில், நான் என்னுடன் ஓர் அமைப்பு
வரைபடத்தைச் சுமந்து செல்வதில்லை.

நான் என்னுடன் ஒரு பதவியைச் சுமந்து
செல்வதில்லை.

நான் என்னுடன் ஒரு பட்டத்தைச் சுமந்து
செல்வதில்லை.

நூற்றுக்கணக்கான முகங்களைச் சுமந்து
செல்கிறேன்.

ஆயிரக்கணக்கான உரையாடல்களை.

சாதாரண மனிதர்களிடமிருந்து பெற்ற கணக்கிட
முடியாத அளவு பாடங்களை.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஓர் உறுதியை.

நிறுவனம் முக்கியமானதாக இருந்தது.

மிக முக்கியமானதாக.

அது என்னை உருவாக்கியது.

அது என்னைச் சோதனைக்கு உட்படுத்தியது.

நான் ஒருபோதும் கற்பனை செய்திராத
சாலைகளை அது எனக்குத் திறந்தது.

ஆனால் அது இறுதிக் கோடு அல்ல.

அது தொடக்கப் புள்ளி.

ஏனெனில் வேலை திறன்களைக் கட்டியது.

உலகம் விழிப்புணர்வைக் கட்டியது.

உண்மையான கதை, எனக்குள்ளே மெல்ல
உருப்பெற்றுக்கொண்டிருந்த அந்தக் கதை,
இன்னும் தொடங்கவே இல்லை.